Somfy Photography Award 2022

Het Fotomuseum aan het Vrijthof in Maastricht toont de tentoonstelling BACK HOME: nieuw werk van acht professionele fotografen die genomineerd zijn voor de Somfy Photography Award 2022. Bij de opening van de groepstentoonstelling op 8 oktober werden de twee winnaars van de Europese fotografiewedstrijd bekendgemaakt.

tekst: Roos Schouw

Tot de fotografen behoren Jérémy De Backer (FR), Popel Coumou (NL), Nathalie Daoust (CAN), Chantal Heijnen (NL), Viktor Hübner (DE), Bas Losekoot (NL), Petra Noordkamp (NL) en Fab Rideti (FR). De finalisten hebben het actuele thema BACK HOME gevisualiseerd in een individuele fotoserie en hebben elk een eigen ruimte in het museum tot hun beschikking gekregen om de serie te presenteren.

Thema

Door de wereldwijde pandemie in 2020 en 2021 was iedereen noodgedwongen gefocust op 'thuis'. Ineens werd hier meer tijd dan ooit doorgebracht. Slapen, eten, werken, vrijetijdsbestedingen en zelfs vakanties. Een periode van volledige afhankelijkheid van 'thuis' is gelukkig tot een einde gekomen en is de samenleving langzaam teruggekeerd naar het 'normale' leven. Iedereen heeft die periode op zijn eigen manier beleefd en doorstaan.

Somfy is een mondiaal opererende onderneming en biedt een breed scala aan innovatieve en duurzame technologische oplossingen voor een comfortabele en veilige woonomgeving. De tweejaarlijkse fotografieprijs is een Nederlands initiatief waarmee op een inspirerende en creatieve manier de ontwikkeling van fotografie internationaal wordt gestimuleerd.

Maar wat betekent het voor ons om 'thuis' te zijn, hoe herinneren we ons dat later? Of om geen huis te hebben dat veiligheid biedt. Hoe ervaren mensen het gevoel van 'thuis' en hoe kunnen we dat overbrengen in relatie tot ons welzijn, bescherming en comfort? Hoe voelt 'thuis', wat gebeurt daar en hoe ziet het eruit?
Uit de 250 inzendingen werden de finalisten geselecteerd. Deze 8 kregen allen een budget om nieuw werk te maken aan de hand van het gegeven thema. Hun werk werd beoordeeld door een vakjury bestaande uit: Bene Taschen (galeriehouder in Keulen), Roos Schouw (hoofdredacteur Focus Magazine), Paul Kooiker (fotograaf), André Terlingen (vormgever en fotograaf), Huub Koene (initiator Award) en Erik de Jong (directeur Fotomuseum aan het Vrijthof). Aan de Somfy Photography Award 2022 is een eerste prijs van € 15.000,- verbonden en een tweede prijs van € 10.000,-.

Algemeen juryoordeel

De jury was aangenaam verrast door de veelzijdigheid van de inzendingen. Het was een genot om de verschillende vormen van fotografie te bekijken, te ervaren en te beoordelen. De jury vindt het van grote waarde om alle finalisten te bedanken voor hun inzet en betrokkenheid bij de totstandkoming van deze tentoonstelling. Deze persoonlijke betrokkenheid komt tot uiting in de presentaties van de werken.

WINNAAR 1E PRIJS

Bas Losekoot (NL)

Op weg naar huis

Forenzen, tijdens de avondspits op weg naar huis
Locatie: het financiële district van Chicago genaamd 'The Loop'

Bas: "Ik stel me de straat graag voor als een podium waar wij als acteurs op spelen met de stad als decor. Tijdens de ochtend- en avondspits lijken we onderweg in een mentale staat van 'in-between'. Zoveel mensen zijn fysiek op weg naar huis maar mentaal nog steeds op het werk. Samen met onze onafscheidelijke smartphone zijn we onderweg druk met het opvoeren van verschillende sociale rollen. Huis en kantoor vermengen zich op straat, bijvoorbeeld de zakenman die het kantoor verlaat op weg naar zijn gezin kan transformeren van een ongevoelige manager naar een liefhebbende vader. De pandemie liet ons plots nadenken over de nieuwe balans tussen werk en thuis."
Bas Losekoot (1979) studeerde fotografie aan de Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag, daarna camera aan de Filmacademie Amsterdam en is recentelijk geslaagd voor een Master: Photography and Urban Cultures aan Goldsmiths, University of London. Zijn werk is veelvuldig internationaal gepubliceerd en geëxposeerd.

FOTO'S: BAS LOSEKOOT

Oordeel van de jury

De jury was onder de indruk van de visuele presentatie van zijn werk. In zijn serie toont hij forensen die, in het financiële district 'The Loop' in Chicago (VS) in de avondspits, onderweg zijn van werk naar huis. De consequentheid en kwaliteit van zijn werk verraden een vasthoudendheid en gedrevenheid als fotograaf. Je zult een tijdje in de kou moeten staan om net die ene blik van een voorbijganger te vangen die past bij wat je als fotograaf zoekt. Het kleurgebruik en de algemene sfeer van de foto's zorgen ervoor, dat een ogenschijnlijk onbelangrijke gebeurtenis (naar huis gaan van je werk) in een nieuwe context wordt geplaatst. Als enige fotograaf heb je ervoor gekozen om de traditionele bijschriften weg te laten in de presentatie van je foto's. Een gedurfde, sterke en overtuigende keuze, vindt de jury. De beelden spreken voor zich en activeren de bezoeker om zich onder te dompelen in het thema en ook mentaal een foto van zichzelf te maken.

Een paar vragen aan Bas:
Waar let je op bij het meedoen aan wedstrijden, en waarom heb je meegedaan aan de Somfy Award?

"In 2018 werd ik via via gevraagd of ik de uitreiking van de Somfy Award wilde fotograferen op het Centraal Station in Utrecht. Zodoende kwam ik ermee in aanraking en nam ik mij voor mij aan te melden voor de volgende edities.
Naast mijn eigen fotografie projecten neem ik ook opdrachten aan. Ik ben ik er altijd van overtuigd geweest dat kunst en opdrachtenwerk naast elkaar kunnen bestaan. Het is wel hard werken om in beide werkvelden op hoog niveau mee te doen.
De Somfy Award is een prachtige kans om je werk te ontwikkelen. Alle finalisten krijgen een budget om een project, gerelateerd aan het thema, te realiseren, dat daarna geëxposeerd wordt.
Ik stuur mijn werk best vaak in voor festivals en awards. Vaak hoor je er niets meer van, maar soms win je wat. Bij het insturen kijk ik wel kritisch naar de impact van zo'n award of expositie die je kunt winnen. Past het bijvoorbeeld in de context of het genre waar ik mijn werk wil tonen?"

Het thema was dit jaar Back Home, wat houdt dat voor jou persoonlijk in?

"De pandemie liet ons nadenken over fundamentele zaken, zoals de waarde van een mensenleven, economische groei en vooral de ongelijkheid in de wereld. Ik was geschokt door het toenemende populisme en nationalisme. Daarnaast vond ik het interessant hoe, na de lockdown, de dynamiek op straat veranderde. We zagen mensen in woonwijken die we anders nooit aantroffen, omdat die normaal gesproken in kantoorwijken werkten. De mondkapjes verborgen de menselijke expressie en de anderhalve meter afstand regel veroorzaakte ongemakkelijke situaties op straat. De stad was voor veel mensen ineens niet meer zo aantrekkelijk meer."

FOTO'S: BAS LOSEKOOT

Ben je lang met dit werk bezig geweest en wist je al snel wat je wilde gaan doen?

"Als stadsfotograaf zie ik de straat graag als een podium waar wij mensen als acteur een rol spelen. Ik vroeg me af wanneer we ons authentieke zelf zijn. Ik ben ervan overtuigd dat we dagelijks van rol veranderen. Thuis ben je anders dan op je werk. In het woon-werk verkeer begeven we ons tussen die twee rollen in. Het is een transformatieve zone, waarin we ons lijken te begeven in een persoonlijke bubbel, afgeschermd door zonnebrillen, oordopjes en telefoons.
Het thema van deze award heb ik dus heel letterlijk geïnterpreteerd; ik heb mensen gefotografeerd die tijdens de avondspits onderweg "naar huis" zijn. Voor de betekenis hiervan was ik geïnteresseerd in wat er verandert, zodra mensen hun kantoor verlaten en op weg gaan naar huis. Immers, de pandemie heeft de scheidslijn behoorlijk vervaagd. Ik merkte dat veel mensen nog heel erg in hun hoofd zitten en eigenlijk nog vaak "op het werk" werk zijn. Vrijwel iedereen was aan het bellen. De reizigers waren fysiek wel aanwezig maar mentaal volledig verwijderd van plaats en tijd."

Kun je iets over het maakproces vertellen?

"De beste stad voor dit idee was duidelijk Chicago. In de US was dit een van de snelst geïndustrialiseerde steden en bovendien, een voorloper van moderniteit. Veel mensen die in het centrum werken komen van ver buiten de stad, dus er is veel woon-werk verkeer. Ook is er veel hoogbouw te vinden, dus is er ook een hoge mate van dynamiek en densiteit zichtbaar op straat. Daarbij is het qua architectuur een interessante mix van klassieke en moderne stijlen. Met een chaos van staal, glas, herrie en wind, was het de perfecte arena voor dit project.
Ik was er in april van dit jaar en het was er koud en donker, met veel regen en natte sneeuw. Ik heb twee weken gefotografeerd in het financiële district van de stad, genaamd "The Loop". Vrijwel meteen zag ik een interessante metafoor in deze naam. Chicago stond bekend als de stad die altijd maar doordraait en economisch voortvarend was, maar de pandemie heeft hier veel veranderd. Veel kantoorpanden op toplocaties zijn inmiddels omgebouwd tot luxeappartementen. Ook trof ik er veel draaideuren aan, ik vermoed dat dat met de harde wind, die de stad soms teistert, te maken zou kunnen hebben. De draaideuren zijn op zichzelf een oneindige lus zonder begin en einde, waar mensen tijdelijk even in gevangen zitten. Het creëert heel kort een letterlijke bubbel waar de reizigers inzitten. Vandaar dat die veel in de serie terecht gekomen zijn.
Deze prijs motiveert mij om aan dit project een vervolg te geven. Ik heb het gevoel dat dit het begin is van een groter project dat gaat over performativiteit en anonimiteit van de moderne 'Homo Economicus'. Ik zou het wellicht willen koppelen aan het vroege werk van Walker Evans, dat hij maakte in de hoogtijdagen van de industrialisatie van Amerikaanse steden."

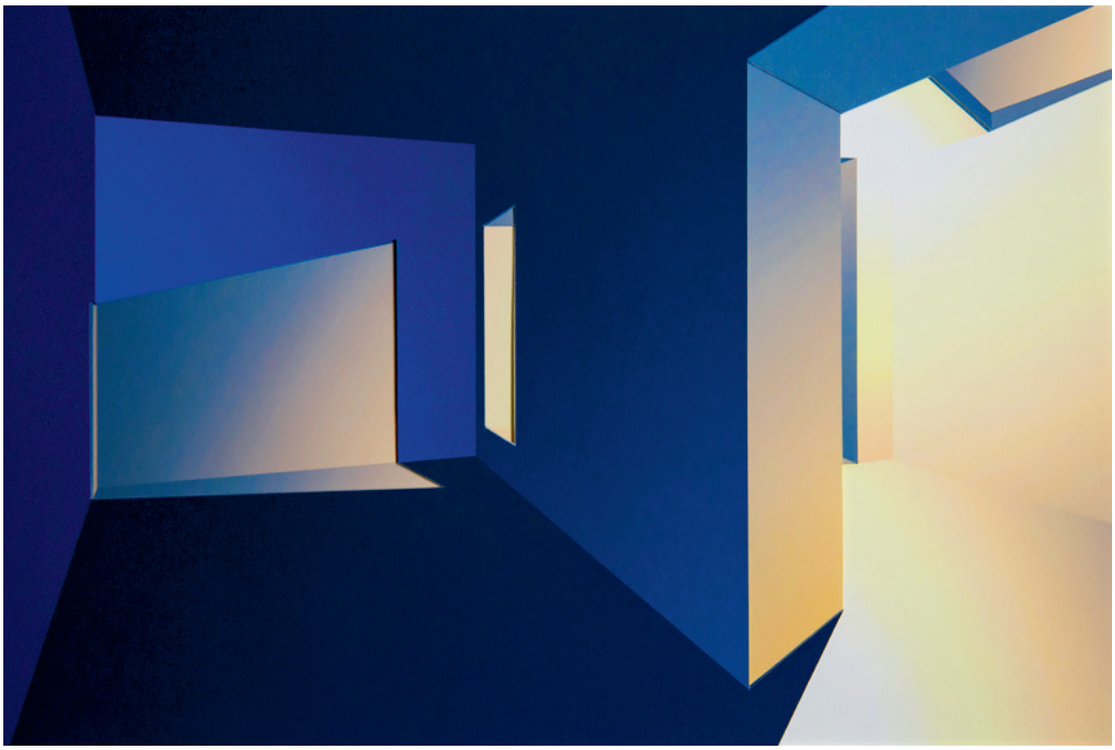

WINNAAR 2E PRIJS

Popel Coumou (NL)

De schijn van licht
Licht als thuis

Hoe zou het zijn als we in gedachte de luchten van de zomer naar binnen konden halen?

In deze presentatie komen de echte en de geconstrueerde wereld naast en tegelijk ook tegenover elkaar te staan. In de foto's wordt gereageerd op de museumruimte. De luchten en de zon die lange tijd niet een vanzelfsprekend onderdeel van ons dagelijks leven waren zijn naar binnen gebracht. In de ruimte zelf hebben de muren de blauwe kleur van een zwoele zomernacht. Wat doet dit met onze perceptie en de ervaring van de binnenwereld? Hoe verhoudt onze fantasie zich tot de realiteit?
Popel Coumou (1978) studeerde in 2004 af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Opvallende stijlkenmerken van haar werk zijn de fotografische collages en composities waarmee een nieuwe werkelijkheid wordt gecreëerd. Haar werk is opgenomen in diverse private- en museumcollecties. Ze woont en werkt in Amsterdam.

Oordeel van de jury

Popel Coumou heeft een sterke, unieke en eigen stijl, ze creëert een nieuwe wereld met haar werk. Een buitenstaander die grenzen verlegt. Ze speelt letterlijk en figuurlijk met licht en vertaalt dit naar een bijzondere, driedimensionale installatie, waarbij je als bezoeker een paar keer in en uit moet lopen om het te begrijpen. Als toeschouwer word je verrast. Ze maakt het zichzelf moeilijk door wat er in haar hoofd zit, te vertalen naar de praktijk. Tijdens het creatieproces zocht ze dapper en positief naar oplossingen om allerlei praktische obstakels te overwinnen. Een leergierige, harde werker. De jury spreekt de wens uit dat ze met het behalen van deze tweede prijs zal blijven zoeken naar een verdere inrichting van de driedimensionale ruimte waarin met licht wordt gespeeld. Met haar signatuur voegt ze iets toe aan de hedendaagse fotografie. Een nieuwe visie.

Een paar vragen aan Popel: Waar let je op bij het meedoen aan wedstrijden, en waarom heb je meegedaan aan de Somfy Award?

"Als ik een prijs voorbij zie komen, wil ik altijd echt het gevoel krijgen dat het bij mij past en ik daarmee dus ook, naar mijn eigen idee, kans maak.
Tevens is de prijs zelf uiteraard ook een belangrijk element dat meeweegt in mijn overweging. In eerdere edities van de Somfy Award deden collega's mee die ik goed ken. Daardoor trok de oproep voor Somfy 2022 al snel mijn aandacht."

Het thema was dit jaar Back Home, wat houdt dat voor jou persoonlijk in?

"Zowel in mijn werk als privé is thuis heel belangrijk. Privé is een rustige thuisbasis heel belangrijk. Ik heb de rust thuis nodig, om in mijn studio fulltime op mijn werk te kunnen focussen. Binnen mijn werk ben ik al sinds 2004 bezig met het creëren van mijn eigen realiteit. Buitenruimtes, maar met name binnenruimtes, zijn hierin belangrijke elementen. Back Home was een thema dat mooi aansluit op mijn werk en na de lange periode met coronarestricties kon ik al snel een connectie met mijn eigen werk en de afgelopen periode maken."

Ben je lang met dit werk bezig geweest en wist je al snel wat je wilde gaan doen?

"Nadat mij bekend werd dat ik genomineerd was, wist ik vrijwel meteen wat ik wilde doen. Vervolgens ben ik er behoorlijk lang mee bezig geweest om binnen de mogelijkheden een passende presentatie te vinden."

Kun je iets over het maakproces vertellen?

"Nadat ik wist dat ik mijn idee kon gaan realiseren ben ik naar het museum gegaan om de ruimte uit te meten en daar een maquette van te maken. Hierdoor kon ik mooi onderzoeken wat licht in de ruimte zou doen en ook hoe ik mooi zou kunnen spelen met het licht en de kleuren van de muren. Ik ben meerdere malen teruggekomen om ter plekke foto's te maken van hoe het licht door de openingen in de ruimte valt. Met foto's van luchten heb ik hiervan collages gemaakt om deze vervolgens weer te fotograferen. De foto's die nu in de presentatie hangen zijn gemaakt van deze collages. Het idee voor de ruimte zelf moest helaas in een laat stadium aangepast worden, maar met mijn schetsen op de computer en mijn maquette kwam ik al snel tot een aangepaste uitvoering die gelukkig heel goed heeft uitgepakt."

FOTO'S: POPEL COUMOU

FOTO: NATHALIE DAOUST

FOTO'S: VIKTOR HÜBNER

Nathalie Daoust (CAN)

Ik wil naar huis

De uitgestrekte steppe van Mongolië was de thuisbasis van een van de laatste overlevende nomadische culturen ter wereld. De klimaatverandering en overconsumptie zorgden letterlijk voor een veranderend landschap. Het minimalistische leven op het platteland bleek niet meer houdbaar. Gezinnen worden geconfronteerd met grote onzekerheid en moeilijkheden, terwijl ze naar het Ger-district vertrekken, een gebied aan de rand van Ulaanbaatar. Alleen daar mogen ze van de regering hun tenten opzetten. Deze beelden doen verslag van deze levens veranderende overgang. Veel gezinnen hopen dat het stadsleven nieuwe kansen zal bieden. Maar eigenlijk verlangen ze ernaar, terug te keren naar hun natuurlijke leven op de steppe.
Nathalie Daoust, geboren in Montreal (1977) studeerde in 1997 af aan de Cégep du Vieux Montréal in Canada. Ze heeft een speciale interesse in conceptuele kunst- en fotografieprojecten. Ook daagt ze zichzelf graag uit met nieuwe afdruktechnieken binnen en buiten de donkere kamer. Ze woont en werkt in Berlijn.
Het Ger-district is erg vervuild tijdens de winter. Dat komt, omdat veel huishoudens ruwe steenkool verbranden om warm te blijven. Dit brengt ernstige gezondheidsrisico's met zich mee. Ulaanbaatar is een van de meest vervuilde hoofdsteden ter wereld maakt. In een recente uitzending meldde de BBC dat het inademen van de lucht in Ulaanbaatar soms gelijk staat aan het roken van twee pakjes sigaretten op een dag. Deze beelden zijn met ruw kolenpoeder op origineel Ger-tent doek geprint, een echo van de beklemmende vervuiling die de inwoners dagelijks ervaren.

Viktor Hübner (DE)

Een uniek huis

In het hoge, onherbergzame noorden, liggen enkele eilanden voor de kust van Noorwegen. Hier wonen mensen die hun moderne, stadse leven bewust achter zich hebben gelaten om terug te gaan naar het geïsoleerde leven, zoals dat ooit werd geleefd. De zomers zijn kort en koud, verlicht door de middernachtzon. Sinds 1982 woont de 78-jarige Asbjørn alleen op het eiland Grøtøya. Oorspronkelijk opgegroeid in de stad Tromsø, ontdekte hij het eiland op 17-jarige leeftijd tijdens een kajaktocht. In de jaren die volgden besloot hij niet bij andere mensen te gaan wonen toen hij een hut op het eiland overnam. Op sommige dagen, als het bijzonder slecht weer is, zit hij weken achter elkaar in huis en leest hij boeken.
Een boerenfamilie woont op Musvær en zet een oude familietraditie voort, zoals hun overgrootouders dat deden in 1832. De zonen Nicolai (17), Alexander (12) en hun ouders zorgen voor de 164 geiten die 's ochtends en 's avonds gemolken moeten worden. De geproduceerde melk wordt wekelijks opgehaald. Doordeweeks komt een veerboot, speciaal voor de kinderen, en brengt hen naar school op een nabijgelegen eiland. Wat al deze bewoners verbindt is hun sterke, persoonlijke liefde voor een ander leven op deze eilanden met hun unieke natuur, die zij thuis noemen.
Viktor Hübner (1988) studeerde in 2016 af als bachelor of Arts in Visual communication in Mainz, Duitsland. Hij vervolgde zijn studie als master of fine arts in Photography aan de Rhode Island school of Design in Providence in de Verenigde Staten. Voor dit project is hij verhuisd en woont en werkt hij vanuit Tromsø, Noorwegen.

FOTO: CHANTAL HEIJNEN

FOTO'S: PETRA NOORDKAMP

Chantal Heijnen (NL)

De zee is mijn thuis

"Geen comfort hebben is mijn comfort," vertelt Aseed, terwijl hij in de sneeuw zit en het 16 graden vriest. Sinds het begin van de pandemie woont hij op het strand van Coney Island in Brooklyn, New York (VS). Eerder verbleef hij in een daklozenopvangcentrum in de stad maar voelde zich daar niet veilig, omdat het er overvol was. Het aantal daklozen in New York City heeft in 2022 het hoogste niveau bereikt sinds de Grote Depressie van de jaren 30. Aseed is geboren op een militair schip. Hij is de zoon van een Mongools/Japanse moeder en een Portugees/Saoedi-Arabische vader. Het grootste deel van zijn leven diende hij als marinier bij de Navy SEALS. Hij leerde er leven onder barre omstandigheden, waardoor hij nu op het strand kan wonen tijdens alle seizoenen. Hij noemt zijn verblijfplaats met trots 'mijn nederig stulpje'. "Ik ben als militair geboren, dus ik hecht me niet aan een huis. De zee is mijn thuis." Met een warme en rustige stem licht hij toe "Het nauwelijks hebben van bezittingen is mijn grootste bezitting". Maar er zijn twee uitzonderingen: zijn deken en kleren. De meerdere lagen stof beschermen hem. "Deze kledinglagen zijn mijn huis, ze beschermen mij tegen de kwaadwillige bedoelingen van de wereld."
Chantal Heijnen (1976) is documentaire– en portretfotograaf.
Ze behaalde een bachelor in Social Work in Nijmegen in 1999 en voltooide in 2008 de Fotoacademie in Amsterdam. Haar carrière als maatschappelijk werker heeft een sterke invloed op haar fotografie – het is intiem, gevoelig en sociaal geëngageerd. Ze woont en werkt in New York City en publiceerde onder meer in de New York Times, Washington Post en Vrij Nederland.

Petra Noordkamp (NL)

Een film als thuis

30 juli 2007. In de ochtend overlijdt de Zweedse cineast Ingmar Bergman. Diezelfde avond overlijdt ook de Italiaanse filmregisseur Michelangelo Antonioni. Op deze dag verloor de internationale filmwereld twee toonaangevende cineasten, die beiden een indrukwekkend oeuvre achterlieten. Wat deze filmmakers ook gemeen hadden was, dat ze allebei eind jaren '60 een huis lieten bouwen op een eiland. Aan zee, op een rotsachtige kust. Bergman ontdekte het Zweedse eiland Fårö tijdens het maken van zijn film 'Through a Glass Darkly'. Antonioni liet een huis bouwen aan de Costa Paradiso op het Italiaanse Sardinië. Een plek die hij ontdekte tijdens de filmopnames van de film 'Il Deserto Rosso'. Opvallend is, dat ook de inhoud van de films overeenkomsten vertoont. Ze gaan allebei over vrouwen die lijden aan psychische aandoeningen. Met deze films als inspiratiebron zijn de huizen van de cineasten en hun omgeving in beeld gebracht en verbonden.
Petra Noordkamp (1967) studeerde af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Naast fotografie maakt ze regelmatig korte films. Als groot liefhebber van films, architectuur en bewonderaar van Bergman en Antonioni kan ze met dit project een persoonlijke verbinding maken. Ze woont en werkt in Amsterdam.

FOTO: FAB RIDETI

FOTO'S: JÉRÉMY DE BACKER

Fab Rideti (FR)

Mijn huis als binnenkust

Alles kwam tot stilstand. Brutaal. Onze wereld kromp ineen en paste ineens binnen de muren van ons huis. Binnen deze nieuw opgelegde beperkingen diende zich een nieuwe uitnodiging aan: onszelf opnieuw uitvinden. Onze huizen werden binnenkusten. Alsof we op reis gingen, werden deze innerlijke kusten verkent. Hoe moeilijk de pandemie ook is geweest voor veel mensen, we moesten kracht vinden in onze eigen diepte. Op zoek naar schoonheid in onszelf, in plaats van deze mijlenver weg te zoeken. Zoals Proust, die het oneindig langzame, oneindig stille, rijkdom in verveling, opnieuw bezoekt. Rideti: "In deze serie probeerde ik een oscillatie weer te geven, van vernauwing naar interne ontwijking, abrupte versnelling naar opgeschorte momenten. Voor mij onthulde opsluiting geleidelijk eilanden van schoonheid, een nieuw evenwicht dat voortkwam uit een nieuwe vorm van chaos, of ons behoedde voor chaos? Ik wilde van deze periode leren en nieuw werk maken."
Fab Rideti studeerde ze af aan de l'Ecole des Beaux Arts de Versailles (specialisatie fotografie). Fab stond in de finale van de Arles Off Prijs in 2022 en Charleroi Photography Museum in 2021. Ze woont en werkt in Brussel en Parijs.

Jérémy De Backer (FR)

Planeet Aarde als thuis

Jérémy: "Dwalen door de wereld, contact maken met de natuur en haar verbazingwekkende landschappen is voor mij thuis voelen. Daarom moeten we meer zorgdragen voor onze planeet, zoals we dat ook doen met ons eigen huis. Samen met mijn andere liefde, de science fiction, presenteer ik 'de Earthonaut'. Zijn ruimtepak staat symbool voor grote ontdekkingen die er nog te verrichten zijn. Niet in de ruimte, maar juist op aarde. Stel je voor dat jij in dat pak zit? Door de creatie van 'de Earthonaut' wil ik op een positieve manier respect betuigen aan onze planeet aarde. Door het ontdekken van natuurlijke landschappen, die bijna onwerkelijk of buitenaards zijn. Maar ze bevinden zich wel op deze planeet. Misschien moeten we iets meer van onze planeet aarde houden. Het is immer de planeet die ons zo beschermt. Thuishaven van de mensheid."
Jérémy De Backer (1979) werkt als Marketing & Development Director voor Medtronic Europe. In 2016 is hij begonnen met fotografie. Sinds de pandemie in 2020 is bij begonnen met zijn 'Welcome to Earth' project. Jérémy woont en werkt in Lille.

BACK HOME

t/m 29 jan 2023
Fotomuseum aan het Vrijthof
Vrijthof 18 Maastricht
fotomuseumaanhetvrijthof.nl